

Strasbourg, 5.2.2013
COM(2013) 42 final

2013/0023 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede
împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului**

{SWD(2013) 19 final}
{SWD(2013) 20 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Contextul general

Falsificarea monedei euro și a altor monede rămâne o preocupare la nivelul întregii Uniuni Europene. Este deosebit de important să se asigure încrederea cetățenilor, a societăților și a instituțiilor financiare în autenticitatea bancnotelor și a monedelor. Falsificarea aduce prejudicii cetățenilor și agenților economici, cărora nu li se rambursează valoarea mijloacelor de plată contrafăcute, chiar dacă au acționat cu bună credință atunci când le-au primit. Falsificarea face de asemenea să scadă gradul de acceptabilitate al bancnotelor și al monedelor.

Falsificarea euro este deosebit de îngrijorătoare din cauza importanței acestei monede. Euro este moneda unică folosită în comun de cele 17 state membre ale zonei euro și de 330 de milioane de persoane din această zonă. Moneda euro se folosește, de asemenea, pe scară largă în tranzacțiile comerciale internaționale și servește drept importantă valută de rezervă pentru țările terțe. Valoarea bancnotelor euro care circulă în întreaga lume este de aproape 913 miliarde de euro în ianuarie 2013, aproximativ egală cu cea a dolarilor americani sub formă de bancnote. Circa un sfert din această valoare circulă în afara zonei euro, în special în regiunile învecinate¹. În prezent, euro este a doua monedă internațională ca importanță în întreaga lume.

Euro continuă să fie ținta unor grupuri infracționale organizate care se ocupă cu falsificarea de monedă. Falsificarea monedei euro s-a soldat cu daune financiare în valoare de cel puțin 500 de milioane EUR de la introducerea acesteia în 2002. Date provenind de la Banca Centrală Europeană (BCE) relevă existența unor vârfuri în materie de bancnote falsificate în perioada 2009-2010 și alte două vârfuri în a doua jumătate a anilor 2011² și 2012³. BCE remarcă o creștere de 11,6 % în ceea ce privește cantitățile recuperate în a doua jumătate a anului 2012 comparativ cu lunile anterioare. Raportul anual pe anul 2011⁴ al Centrului Tehnic și Științific European (CTSE) semnalează descoperirea în permanență a unor noi tipuri de monede euro falsificate și o creștere rapidă a numărului de monede falsificate cu metode sofisticate. Europol consideră că există o tendință pe termen lung de creștere a nivelului infracționalității și atrage atenția că amenințarea infracțională rămâne gravă⁵. Evaluarea realizată de Europol a fost confirmată de recente confiscări pe scară largă de bancnote și monede euro falsificate și de desființarea în permanență a imprimeriilor și a monetărilor ilegale în fiecare an⁶.

Aceste evoluții arată că măsurile existente împotriva falsificării nu au atins nivelul necesar de disuasiune, fiind prin urmare nevoie de ameliorarea protecției împotriva falsificării. În particular, există diferențe considerabile în ceea ce privește nivelul sancțiunilor aplicabile în

¹ A se vedea site-ul web al Băncii Centrale Europene (BCE), <http://www.ecb.int/press/key/date/2013/html/sp130110.en.html>.

² Raportul anual al BCE pe anul 2011.

³ Comunicat de presă al BCE din 10 ianuarie 2013, http://www.ecb.int/press/pr/date/2013/html/pr130110_2.en.html.

⁴ Protecția monedelor euro în 2011. Starea falsificării monedelor euro și activitățile Centrului Tehnic și Științific European (CTSE) în temeiul articolului 4 din Decizia C (2004) 4290 a Comisiei din 29 octombrie 2004.

⁵ Evaluarea de către Europol a amenințării pe care o constituie criminalitatea organizată (OCTA) 2011.

⁶ A se vedea, de exemplu, comunicatele de presă ale Europol din 13 decembrie 2011, 15 și 29 iunie 2012, 13 august 2012 și 9 decembrie 2012, https://www.europol.europa.eu/latest_press_releases.

statele membre pentru formele principale de falsificare – producerea și distribuirea de monedă falsă⁷. În timp ce nivelul minim al pedepsei maxime pentru producerea de falsuri a fost armonizat în anul 2000 la opt ani de privare de libertate, situația este diferită în ceea ce privește nivelul minim al sancțiunilor pentru falsificarea monedei. În anumite state membre nu există sancțiuni minime sau dispozițiile legale prevăd doar amenzi, în timp ce sancțiunea minimă în altele poate ajunge la zece ani de privare de libertate. Aceste diferențe reprezintă un obstacol în calea aplicării legii și a cooperării judiciare la nivel transfrontalier⁸. În plus, datele colectate în cadrul unui studiu realizat de Grupul de experți în domeniul falsificării monedei euro (ECEG)⁹ arată că în ultimii nouă ani s-au descoperit un număr mare de imprimării ilegale în statele membre care nu dispun de sancțiuni minime sau aplică pedepse minime constând doar în amenzi pentru falsificarea monedei, ceea ce sugerează că falsificatorii recurg la căutarea instanței celei mai favorabile. În fine, lipsa actuală a unui nivel minim și maxim al sancțiunilor pentru infracțiunea de distribuire de monedă reprezintă o amenințare gravă din punctul de vedere al distribuirii în Uniunea Europeană a bancnotelor falsificate produse în țări terțe, după cum reiese din numărul mare de imprimării desfășurate în țări terțe (de exemplu Columbia și Peru) și din confiscarea aferentă a unor mari cantități de euro și de alte monede falsificate care erau gata să fie exportate sau distribuite în Uniunea Europeană. Prin urmare, se poate concluziona că stadiul actual al diferențelor dintre sistemele de sancționare ale statelor membre are un impact negativ asupra protecției euro și a altor monede împotriva falsificării prin măsuri de drept penal.

Nivelul actual al sancțiunilor este unul dintre motivele efectului disuasiv insuficient și al protecției inegale monedei euro la nivelul Uniunii Europene. Nivelul maxim al sancțiunilor penale constituie un instrument pentru procurori și judecători pentru stabilirea pedepsei care va fi aplicată unui infractor, dar acesta rămâne incomplet dacă nu este stabilit un nivel minim. Întrucât în practică standardul minim pentru pedeapsa maximă este impus rar, o pedeapsă minimă poate fi considerată un instrument mai disuasiv și cu mai mare valoare practică pentru protecția monedei euro. Cunoașterea pedepselor posibile este cea care îi va descuraja pe cei tentați de falsificarea euro; de exemplu, diferența dintre o pedeapsă privativă de libertate pentru o anumită durată minimă și o amendă este evidentă. Astfel, sancțiunile minime contribuie la un sistem uniform la nivelul UE de protecție a euro.

Euro este moneda unică a uniunii economice și monetare instituite de Uniunea Europeană. Prin aceasta este un veritabil „bun” comun al Europei, care ar trebui protejat într-o manieră uniformă la nivelul Uniunii Europene, în special prin stabilirea unui nivel minim al pedepselor pentru cazurile grave de infracțiuni legate de producere și distribuție.

Uniunea Europeană și statele membre ar trebui să prevadă o protecție cuprinzătoare a monedei euro și să combată pe baze comune infracțiunile împotriva monedei euro. În acord cu Convenția internațională privind stoparea falsificării de monedă („Convenția de la Geneva”)¹⁰ și principiul său de nediscriminare a altor monede, prevăzut la articolul 5, toate monedele vor avea de câștigat din această creștere a protecției euro.

⁷ Anexa 6 la evaluarea impactului, tabel cu sancțiunile existente în statele membre în aprilie 2011 conform datelor Deutsche Bundesbank.

⁸ A se vedea secțiunea 3.2.1.3 din Evaluarea impactului și anexa 3 la aceasta.

⁹ Studiul s-a concentrat asupra următoarelor 15 state membre: Bulgaria, Danemarca, Germania, Grecia, Finlanda, Franța, Ungaria, Italia, Letonia, Polonia, Portugalia, România, Spania, Suedia și Țările de Jos.

¹⁰ Nr. 2623, p. 372. Tratatul Ligii Națiunilor, Seria nr. 1931. Convenția a fost ratificată de 26 state membre ale UE. Malta nu a ratificat-o (încă).

1.2. Contextul juridic

1.2.1. Dreptul penal

Convenția de la Geneva stabilește reguli pentru a se garanta că se impun pedepse și alte sancțiuni severe pentru infracțiunile legate de falsificare. Aceasta conține de asemenea reguli privind jurisdicția și cooperarea. De la ratificarea Convenției de la Geneva, convenită la 20 aprilie 1929, s-a realizat un anumit grad de aproximare a legislațiilor naționale împotriva falsificării monedei.

Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro¹¹ vizează completarea dispozițiilor Convenției de la Geneva din 1929 pe teritoriul Uniunii Europene. Aceasta precizează practicile care trebuie considerate condamnabile pe lângă falsificarea efectivă, cum ar fi distribuirea. Pentru aceste infracțiuni, decizia-cadru solicită sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive. În plus, aceasta conține dispoziții privind jurisdicția și răspunderea persoanelor juridice. Decizia-cadru a fost modificată prin Decizia-cadru 2001/888/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2001¹², care a introdus o dispoziție privind recunoașterea reciprocă a condamnărilor în scopul recunoașterii recidivelor.

Statele membre au avut obligația de a transpune Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului până la 29 mai 2001 și Decizia-cadru 2001/888/JAI a Consiliului până la 31 decembrie 2002. Comisia a evaluat implementarea acestora prin trei rapoarte¹³. În pofida elaborării unui acquis al UE în acest domeniu, au devenit evidente anumite neajunsuri. Deși toate statele membre au implementat oficial, cu excepții neesențiale, în mod corect decizia-cadru, statele membre au adoptat norme divergente și, prin urmare, în sistemele juridice naționale există adesea niveluri de protecție și practici divergente.

1.2.2. Alte dispoziții ale Uniunii în acest domeniu

Directiva-cadru face parte dintr-un cadru juridic cuprinzător, care cuprinde de asemenea măsuri administrative și de formare:

- Regulamentul (CE) nr. 974/98 al Consiliului din 3 mai 1998 privind introducerea euro¹⁴. Acesta impune statelor membre obligația de a asigura sancțiuni adecvate împotriva contrafacerii și a falsificării bancnotelor și a monedelor euro;
- Regulamentul (CE) nr. 1338/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de definire a măsurilor necesare protecției monedei euro împotriva falsificării¹⁵, actualizat prin Regulamentul (CE) nr. 44/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008¹⁶. Acesta reglementează modul în care pot fi puse în circulație bancnotele și monedele astfel încât acestea să fie protejate împotriva falsificării. În plus, sunt abordate aspecte cum ar fi colectarea și accesarea datelor tehnice și statistice referitoare la bancnotele și monedele falsificate, examinarea bancnotelor și a monedelor falsificate de către centrele naționale de analiză, obligațiile

¹¹ JO L 140, 14 iunie 2000, p. 1.

¹² JO L 329, 14 decembrie 2001, p. 3.

¹³ Primul raport a fost adoptat în decembrie 2001, COM(2001) 771 final; al doilea raport în septembrie 2003, COM(2003) 532 final; al treilea raport în septembrie 2007, COM(2007) 524 final.

¹⁴ JO L 139, 11.5.1998, p. 1.

¹⁵ JO L 181, 4.7.2001, p. 6.

¹⁶ JO L 17, 22.1.2009, p. 1.

instituțiilor de credit și centralizarea informațiilor la nivel național. Regulamentul (CE) nr. 1339/2001 al Consiliului din 28 iunie 2011¹⁷ a extins efectele Regulamentului (CE) nr. 1338/2001 la statele membre care nu au adoptat euro drept moneda lor unică;

- Decizia Băncii Centrale Europene din 16 septembrie 2010 privind verificarea autenticității și a calității și repunerea în circulație a bancnotelor euro (BCE/2010/14)¹⁸;
- Regulamentul (UE) nr. 1210/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2010 privind autentificarea monedelor euro și procesarea monedelor euro improprii circulației¹⁹;
- Regulamentul (CE) nr. 2182/2004 al Consiliului din 6 decembrie 2004 privind medaliile și jetoanele similare monedelor euro²⁰, modificat prin Regulamentul (CE) nr. 46/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008²¹;
- Decizia 2005/511/JAI a Consiliului din 12 iulie 2005 privind protecția monedei euro împotriva falsificării, prin desemnarea Europol ca fiind biroul central pentru combaterea falsificării monedei euro²²;
- Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate²³ prin stimularea și ameliorarea coordonării și a cooperării dintre autoritățile judiciare competente ale statelor membre și în domeniul falsificării monedei euro;
- Acțiuni cu țintă precisă de schimb, asistență și formare avându-i ca obiect pe agenții care asigură aplicarea legii, în vederea consolidării legăturilor profesionale pentru o luptă mai eficientă împotriva falsificării euro sunt finanțate de Uniune prin programul Pericles, instituit prin Decizia 2001/923/CE a Consiliului din 17 decembrie 2001²⁴.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

2.1. Consultările cu părțile interesate

Comisia a organizat mai multe runde de consultări cu părțile interesate de specialitate.

Consultarea părților interesate a început în cadrul celei de a 58-a reuniuni a Grupului

¹⁷ JO L 181, 4.7.2001, p. 11.

¹⁸ JO L 267, 9.10.2010, p. 1.

¹⁹ JO L 339, 22.12.2010, p. 1.

²⁰ JO L 373, 21.12.2004, p. 1.

²¹ JO L 17, 22.1.2009, p. 5.

²² JO L 185, 17.7.2005, p. 35.

²³ JO L 63, 6.3.2002, p. 1.

²⁴ JO L 339, 21.12.2001, p. 50. Pentru o actualizare a programului a se consulta propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind înființarea unui program de schimb, asistență și formare profesională pentru protecția monedei euro împotriva falsificării [COM (2011) 0913] final.

de experți în domeniul falsificării monedei euro²⁵ (ECEG) de la 10 noiembrie 2011 și a continuat în cursul reuniunilor ulterioare ale ECEG. S-au desfășurat consultări suplimentare cu experți și specialiști²⁶ în cadrul Conferinței de la Haga care a avut loc în perioada 23-25 noiembrie 2011. Statele membre au primit la 20 decembrie 2011 un chestionar privind implementarea deciziei-cadru. Rezultatele acestuia, împreună cu posibilele căi de urmat, au fost discutate în cadrul celei de a 59-a reuniuni a ECEG, desfășurată la 14 martie, și a celei de a 60-a reuniuni, de pe 13 iunie 2012. BCE și Europol au participat la acest proces și au transmis contribuții, inclusiv direct către Comisie.

În urma consultărilor se poate concluziona că părțile interesate consideră că este necesar să se acorde o valoare adăugată persoanelor care activează în domeniul protecției euro și a altor monede prin măsuri de drept penal. Au fost primite două măsuri concrete în ceea ce privește ameliorarea dreptului penal procedural: o propunere de aliniere a tehnicilor de anchetă, cum ar fi livrarea supravegheată și agenții sub acoperire, precum și o propunere de introducere a unor dispoziții prin care autoritățile judiciare să fie obligate să transmită mostre din bancnotele sau monedele falsificate pentru a fi supuse unei analize tehnice în scopul detectării altor falsuri aflate în circulație.

BCE și-a exprimat un sprijin puternic pentru consolidarea cadrului de drept penal, în special prin întărirea și armonizarea sancțiunilor, inclusiv prin stabilirea unor standarde privind sancțiunile minime.

2.2. Evaluarea impactului

Comisia a desfășurat o evaluare a impactului alternativelor de politică, ținând cont de consultările cu părțile interesate. După analizarea posibilelor opțiuni, evaluarea impactului concluzionează că ar fi preferată următoarea soluție:

- păstrarea celor mai multe dintre dispozițiile din Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului în cadrul unei noi propuneri, cu modificări minore care să țină cont de Tratatul de la Lisabona;
- modificarea dispozițiilor referitoare la sancțiuni prin introducerea unei pedepse minime de șase luni pentru producerea și distribuirea de monedă falsă și prin introducerea unei pedepse maxime de cel puțin opt ani pentru distribuire;
- introducerea unei noi dispoziții care să impună statelor membre obligația de a prevedea posibilitatea utilizării anumitor instrumente de anchetă;
- introducerea unei noi dispoziții care să oblige statele membre să garanteze că centrele naționale de analiză și centrele naționale de analiză a monedelor pot analiza monedele euro falsificate și în cursul procedurilor judiciare în curs de desfășurare, în scopul detectării altor falsuri.

²⁵ ECEG este prevăzut de Regulamentul (CE) 1338/2001 și este compus din experți din statele membre, BCE, Europol și OLAF/CTSE.

²⁶ Reprezentanți ai agențiilor de asigurare a aplicării legii, ai autorităților judiciare, ai băncilor centrale și ai monetărilor.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temei juridic

Competența UE de a stabili „norme minime cu privire la definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în domenii ale criminalității de o gravitate deosebită de dimensiune transfrontalieră ce rezultă din natura sau impactul acestor infracțiuni ori din nevoia specială de a le combate pornind de la o bază comună” este stabilită la articolul 83 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

Contrafacerea mijloacelor de plată este explicit menționată la articolul 83 alineatul (1) din TFUE drept exemplu de domeniu al criminalității de o gravitate deosebită.

3.2. Subsidiaritatea, proporționalitatea și respectarea drepturilor fundamentale

Se consideră că este nevoie de o acțiune a UE din motivele expuse în continuare.

Falsificarea euro reprezintă o problemă reală pentru Uniune și pentru cetățenii, agenții economici și instituțiile financiare ale acesteia. Faptul că euro reprezintă moneda unică a zonei euro implică necesitatea de a considera că o infracțiune de falsificare a euro provoacă aceleași efecte negative oriunde în zona euro, indiferent de locul unde este comisă. Această dimensiune paneuropeană impune combaterea falsificării într-o manieră similară și prin sancțiuni echivalente pentru infractori, indiferent de locul din Uniunea Europeană în care este comisă infracțiunea.

Această postură aparține euro, care este moneda unică a uniunii economice și monetare instituite de Uniunea Europeană, ceea ce o face un „bun” cu adevărat european, impune ca protecția acesteia să fie asigurată la nivelul UE. Ca atare, aceasta este încă și mai „eurocentrică” decât un domeniu supus armonizării normelor în statele membre.

Numai UE este în postura de a elabora o legislație obligatorie care să fie în vigoare în statele membre și să creeze astfel un cadru legislativ care să contribuie la depășirea vulnerabilităților din situația actuală.

Potrivit articolului 5 din Convenția de la Geneva, nu trebuie să se facă nicio distincție între amploarea pedepselor aferente monedelor interne și a celor aferente monedelor străine. Prin urmare, protecția crescută a euro ar trebui să fie extinsă la toate monedele.

Sancțiunile propuse sunt proporționale cu gravitatea infracțiunilor și cu impactul considerabil al falsificării euro și al altor monede asupra cetățenilor și a agenților economici. Acestea sunt conforme cu sancțiunile prevăzute actualmente în dreptul unei majorități de state membre. Întrucât multe state membre prevăd deja conceptul de sancțiuni minime, este oportun și consecvent ca acest concept să fie utilizat la nivelul Uniunii. Pentru a garanta că severitatea sancțiunilor nu este disproporționată în raport cu infracțiunea, este propusă o garanție specifică pentru falsificările de sume mai mici, cu alte cuvinte un prag sub care se poate impune o pedeapsă privativă de libertate mai mică și un alt prag sub care se poate impune o amendă, cu excepția situației în care cazul respectiv prezintă circumstanțe deosebit de grave. Ar putea fi vorba, de exemplu, de situații în care bancnotele sau monedele false sunt descoperite în circumstanțe care sugerează în mod clar că au fost sau urmau să fie produse sume mai mari. Pragurile alese trebuie să fie suficient de mari pentru a ține cont de cazurile minore și în același timp suficient de joase încât să garanteze efectul disuasiv al sancțiunii și să țină cont de importanța autenticității bancnotelor și a monedelor și de încrederea cetățenilor în acestea.

Directiva impune statelor membre să prevadă în legislațiile lor naționale amploarea pedepselor prevăzute la articolul 5, fără a coborî sub nivelurile minime solicitate. Cu toate acestea, rămân aplicabile normele și principiile generale din dreptul penal național privind

aplicarea și executarea sentințelor în conformitate cu circumstanțele concrete. Se includ aici normele generale privind aplicarea de pedepse minorilor, în caz de tentativă, în caz de participare exclusiv auxiliară sau dacă un autor contribuie la descoperirea sau la prevenirea infracțiunilor grave. În ceea ce privește executarea pedepselor, ar continua să se aplice principiile generale, cum ar fi de exemplu cele privind privarea de libertate cu suspendare, alternativele la privarea de libertate (supravegherea electronică) sau eliberarea anticipată. În fiecare caz individual instanțele vor avea libertatea de a acționa ținând cont de toate circumstanțele agravante sau atenuante din cadrul legal în vigoare.

Toate măsurile în materie de drept penal au fost evaluate cu atenție și concepute având în vedere posibilele lor efecte asupra protecției drepturilor fundamentale.

Propunerea este relevantă pentru următoarele drepturi și principii cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”): dreptul la libertate și dreptul la viața de familie (prin eventuala privare de libertate a infractorilor condamnați), libertatea de alegere a ocupației și libertatea de a desfășura o activitate comercială (prin eventuala decădere din drepturi a infractorilor condamnați), dreptul la proprietate (prin eventuala închidere a întreprinderilor care au săvârșit infracțiuni), principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și a sancțiunilor (deoarece sunt stabilite definițiile infracțiunilor și amploarea sancțiunilor), dreptul de a nu fi judecat de două ori (din cauza posibilei interacțiuni cu sancțiunile administrative). Aceste interferențe se justifică prin faptul că ele ajută la îndeplinirea unor obiective de interes general, recunoscute de Uniune [a se vedea articolul 52 alineatul (1) din cartă] și, în special, la asigurarea unor măsuri eficace și disuasive prin care se vizează protecția euro și a altor monede. S-a vegheat îndeaproape ca aceste măsuri să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv și ca ele să fie, așadar, proporționale. În particular, au fost stabilite garanții explicite în cadrul instrumentului, care prevăd dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, inclusiv dreptul la apărare, asigurând un nivel echivalent de protecție judiciară eficientă din partea instanțelor naționale. Sancțiunile solicitate sunt proporționale cu infracțiunile comise.

3.3. Alegerea instrumentelor

O directivă este instrumentul corect pentru stabilirea unor dispoziții de drept penal pe baza articolului 83 alineatul (1) din TFUE.

3.4. Dispoziții specifice

Articolul 1: Obiect – această dispoziție conține o descriere a domeniului de aplicare și a scopului propunerii.

Articolul 2: Definiții – această dispoziție stabilește definițiile care se aplică în întregul instrument.

Articolul 3: Infracțiuni – această dispoziție definește principalele infracțiuni care trebuie incriminate de statele membre și clarifică faptul că anumite circumstanțe ale săvârșirii infracțiunii intră sub incidența sa.

Articolul 4: Instigare, complicitatea, tentativa - această dispoziție se aplică tuturor infracțiunilor menționate mai sus și prevede obligația statelor membre de a incrimina toate formele de pregătire a acestor infracțiuni și de participare la acestea. Răspunderea penală pentru tentativă este inclusă în cazul majorității infracțiunilor.

Articolul 5: Sancțiuni – această dispoziție se aplică tuturor infracțiunilor menționate mai sus la articolele 3 și 4. Aceasta impune statelor membre să aplice sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție. În cazuri mai grave ale infracțiunilor de producere și de distribuire de monedă falsă, dispoziția stabilește sancțiunea de privare de

libertate cu termene între cel puțin șase luni și opt ani pentru persoanele fizice. Pragul superior de minim opt ani este deja prevăzut în Decizia-cadru 2000/383/JAI pentru infracțiunile de producere de monedă falsificată.

Articolul 6 și articolul 7: Răspunderea persoanelor juridice și tipurile de sancțiuni pentru acestea – aceste dispoziții se aplică tuturor infracțiunilor prevăzute la articolele 3 și 4. Acestea impun statelor membre obligația de a asigura răspunderea persoanelor juridice, excluzând în același timp posibilitatea ca această răspundere să fie o alternativă la cea a persoanelor fizice, și de a aplica sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive persoanelor juridice, conturând în același timp posibilele sancțiuni.

Articolul 8: Jurisdicția – această dispoziție se bazează pe principiile teritorialității și personalității. Dispoziția se aplică tuturor infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4 și impune jurisdicția autorităților judiciare care să le permită să inițieze anchete, să angajeze urmăriri penale și să trimită în judecată cauze referitoare la falsificarea de monedă. Dispoziția obligă statele membre a căror monedă este euro să exercite o jurisdicție universală asupra infracțiunilor legate de falsificarea monedei euro în anumite condiții. În caz de proceduri paralele, Decizia-cadru 2009/948/JAI²⁷ a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale promovează o cooperare mai strânsă între autoritățile competente. În conformitate cu Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002, membrul național în cauză al Eurojust trebuie informat în toate cazurile în care au apărut sau sunt susceptibile să apară conflicte în materie de jurisdicție. În plus, articolul 8 din prezenta directivă impune ca statele membre să își concentreze procedurile penale într-un stat membru, cu excepția cazului în care o astfel de soluție nu este adecvată.

Articolul 9: Instrumente de anchetă – dispoziția vizează să garanteze că instrumentele de anchetă prevăzute în legislația națională pentru criminalitatea organizată sau alte infracțiuni grave pot fi de asemenea utilizate în cazuri de falsificare a monedei.

Articolul 10: Obligația transmiterii bancnotelor și monedelor euro falsificate pentru analiză și detectarea falsurilor – dispoziția impune statelor membre să garanteze că centrele naționale de analiză și centrele naționale de analiză a monedelor pot analiza monedele și bancnotele euro falsificate inclusiv în cadrul procedurilor judiciare în curs de desfășurare, în scopul detectării altor falsuri.

Articolul 11: Legătura cu Convenția de la Geneva – dispoziția impune ca statele membre să fie părți contractante la Convenția Internațională de la Geneva din 20 aprilie 1929.

Articolul 12: Înlocuirea Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului – această dispoziție înlocuiește dispozițiile actuale în materie de falsificare a monedei pentru statele membre care intră sub incidența prezentei directive.

Articolul 13: Transpunere – dispoziția impune ca statele membre să transpună directiva în termen de 18 luni de la intrarea sa în vigoare. Statele membre trebuie să comunice Comisiei textele dispozițiilor corespunzătoare, precum și al viitoarelor dispoziții din domeniul reglementat de prezenta directivă. Statele membre nu au obligația de a transmite documente explicative, deoarece directiva conține un număr limitat de obligații legale și privește un domeniu limitat la nivel național.

²⁷ JO L 328, 15.12.2009, p. 42.

Articolele 14, 15 și 16 conțin dispoziții suplimentare privind raportarea către Comisie și revizuirea, intrarea în vigoare și destinatarii.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere nu are implicații bugetare pentru bugetul Uniunii Europene.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după consultarea Băncii Centrale Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁸,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) În calitate de monedă unică folosită în comun de statele membre din zona euro, moneda euro a devenit un factor important pentru economia Uniunii și pentru viața de zi cu zi a cetățenilor acesteia. Este în interesul Uniunii în ansamblul său să se opună oricărei activități care are potențialul de a pune în pericol, prin falsificare, autenticitatea monedei euro și să incrimineze astfel de activități.
- (2) Banii falși au efecte negative considerabile asupra societății. Falsificarea aduce prejudicii cetățenilor și agenților economici, cărora nu li se rambursează valoarea mijloacelor de plată contrafăcute, chiar dacă au acționat cu bună credință atunci când le-au primit. Este deosebit de important să se asigure încrederea cetățenilor, a societăților și a instituțiilor financiare în autenticitatea bancnotelor și a monedelor.
- (3) Este esențial să se garanteze că măsuri eficace și eficiente de drept penal protejează moneda euro și orice altă monedă a cărei circulație este autorizată legal în mod corespunzător în toate statele membre.
- (4) Regulamentul (CE) nr. 974/98 al Consiliului din 3 mai 1998 privind introducerea euro²⁹ obligă statele membre a căror monedă este euro să asigure sancțiuni adecvate împotriva contrafacerii și falsificării bancnotelor și a monedelor euro.
- (5) Regulamentele (CE) nr. 1338/2001³⁰ și nr. 1339/2001³¹ ale Consiliului din 28 iunie 2001 prevăd măsurile necesare pentru protecția euro împotriva falsificării, în special măsuri de retragere din circulație a monedelor euro falsificate.

²⁸ JO C , [...], p [...].

²⁹ JO L 139, 11.5.1998, p. 1.

- (6) Convenția Internațională privind stoparea falsificării de monedă, semnată la Geneva la 20 aprilie 1929, împreună cu protocolul la aceasta („Convenția de la Geneva”)³² stabilește regulile pentru prevenirea, urmărirea și pedepsirea cu eficacitate a infracțiunii de falsificare a monedei. În particular, această vizează garantarea faptului că pot fi impuse sancțiuni penale grave și alte sancțiuni pentru infracțiunile de falsificare a monedei. Toate părțile contractante la Convenția de la Geneva trebuie să aplice principiul nediscriminării în privința altor monede decât moneda lor națională.
- (7) Scopul prezentei directive este completarea dispozițiilor Convenției de la Geneva și facilitarea aplicării acesteia de către statele membre.
- (8) Prezenta directivă se bazează pe Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului privind consolidarea protecției împotriva falsificării, prin sancțiuni penale și de altă natură, cu ocazia introducerii monedei euro³³ și actualizează această decizie-cadru. Directiva completează decizia-cadru cu dispoziții suplimentare privind nivelul sancțiunilor, instrumentele de anchetă și analiza, identificarea și detectarea falsurilor în cursul procedurilor judiciare. Decizia-cadru ar trebui înlocuită de prezenta directivă în ceea ce privește participarea statelor membre la adoptarea prezentei directive.
- (9) Directiva ar trebui să protejeze orice bancnotă și monedă a cărei circulație este autorizată legal, indiferent dacă este fabricată din hârtie, metal sau orice alt material.
- (10) Protecția euro și a altor monede impune o definiție comună a infracțiunilor referitoare la falsificarea de monedă, precum și tipuri comune de sancțiuni, atât pentru persoanele fizice, cât și pentru cele juridice. În vederea asigurării coerenței cu Convenția de la Geneva, prezenta directivă ar trebui să prevadă incriminarea aceluiași infracțiuni ca și convenția. Prin urmare, ar trebui să constituie infracțiuni atât producerea de bancnote și monede false, cât și distribuirea acestora. Activitățile pregătitoare importante ale acestor infracțiuni, de exemplu producerea de instrumente și componente destinate falsificării, ar trebui sancționate independent. Scopul comun al acestor definiții ale infracțiunilor ar trebui să fie acela de a avea un efect disuasiv pentru orice activitate legată de bancnotele și monedele falsificate, precum și de instrumentele și uneltele destinate falsificării.
- (11) Utilizarea abuzivă a instalațiilor sau a materialelor legale ale unor imprimerii sau monetării autorizate pentru producerea de bancnote și monede neautorizate în scopuri frauduloase ar trebui să fie considerată de asemenea falsificare. Se includ aici situațiile în care o bancă centrală națională, o monetărie sau o altă entitate autorizată produce bancnote sau monede care depășesc cota autorizată de Banca Centrală Europeană. Se includ, de asemenea, situațiile în care un angajat al unei imprimerii sau monetării legale utilizează în mod abuziv infrastructura în scopuri proprii. Aceste fapte ar trebui să fie incriminate drept infracțiune de falsificare chiar dacă nu s-au depășit cantitățile autorizate, deoarece după punerea în circulație falsurile produse nu ar putea fi deosebite de bancnotele și monedele autorizate.
- (12) Bancnotele și monedele pe care Banca Centrală Europeană sau băncile centrale naționale și monetăriile nu le-au emis încă oficial ar trebui să intre de asemenea sub protecția prezentei directive. De exemplu, monedele euro a căror față națională este

³⁰ JO L 181, 4.7.2001, p. 6.

³¹ JO L 181, 4.7.2001, p. 11.

³² Societatea Națiunilor, Seria Tratat nr. 2623 (1931), p. 372.

³³ JO L 140, 14.6.2000, p. 1.

nouă sau seriile noi de bancnote euro ar trebui să fie protejate înainte de a fi puse oficial în circulație.

- (13) Instigarea, complicitatea și tentativa de a comite infracțiunile de falsificare principale, inclusiv utilizarea abuzivă a instalațiilor sau a materialelor legale și falsificarea unor bancnote și monede care nu au fost încă emise, dar au fost desemnate pentru a fi puse în circulație, ar trebui să fie de asemenea sancționate, dacă este cazul. Prezenta directivă nu impune statelor membre obligația de a face incriminabilă tentativa de comitere a unei infracțiuni referitoare la un instrument sau o componentă destinată falsificării.
- (14) Sancțiunile pentru infracțiunile legate de falsificare ar trebui să fie eficace, proporționale și disuasive la nivelul întregii Uniuni.
- (15) Falsificarea monedei este în mod tradițional o infracțiune supusă unor sancțiuni aspre în statele membre. Cauzele acestei situații sunt natura și impactul grave ale infracțiunii asupra cetățenilor și a agenților economici, precum și necesitatea de a asigura încrederea cetățenilor Uniunii în autenticitatea euro și a altor monede. Acest lucru este cu atât mai adevărat în cazul euro, care reprezintă moneda unică utilizată de 330 de milioane de persoane din zona euro și este a doua monedă internațională ca importanță.
- (16) Prin urmare, statele membre ar trebui să prevadă anumite tipuri și niveluri minime de sancțiuni. În prezent, majoritatea statelor membre prevăd în legislația națională conceptul de sancțiuni minime. Este consecvent și oportun să se adopte această abordare la nivelul Uniunii.
- (17) Nivelurile sancțiunilor ar trebui să fie eficace și disuasive, dar să nu depășească ceea ce este proporțional cu infracțiunile. Prin urmare, sancțiunea pentru persoane fizice în cazurile grave, cu alte cuvinte pentru infracțiunile principale de producere și distribuție de monedă falsă care implică falsificarea unor cantități mari de bancnote și monede sau care implică împrejurări deosebit de grave, ar trebui să aibă un nivel minim de cel puțin șase luni și un nivel maxim de cel puțin opt ani de privare de libertate.
- (18) Pedepsa minimă de șase luni contribuie la garantarea faptului că autoritățile responsabile cu asigurarea aplicării legii și cele judiciare acordă o prioritate egală infracțiunilor legate de falsificarea euro și a altor monede și facilitează astfel cooperarea transfrontalieră. Aceasta contribuie la atenuarea riscului de căutare a instanței celei mai favorabile. În plus, permite ca infractorii care au făcut obiectul unei condamnări să fie predați cu ajutorul unui mandat european de arestare, astfel încât să poată fi executată pedeapsa privativă de libertate sau ordinul de detenție.
- (19) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a impune un termen scurt de privare de libertate sau să nu impună privarea de libertate în cazurile în care valoarea nominală totală a bancnotelor și a monedelor falsificate nu este semnificativă sau nu comportă circumstanțe deosebit de grave. Această valoare ar trebui stabilită sub nivelul de 5 000 EUR, cu alte cuvinte de zece ori mai mare decât cea mai ridicată valoare a unei bancnote euro, pentru cazurile care impun altă pedeapsă decât privarea de libertate, și sub nivelul de 10 000 EUR pentru cazurile care impun privarea de libertate pe o perioadă mai mică de șase luni.
- (20) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor și principiilor generale din dreptul penal național privind aplicarea și executarea sentințelor în conformitate cu circumstanțele concrete în fiecare caz în parte.

- (21) Întrucât încrederea în autenticitatea bancnotelor și a monedelor poate fi afectată sau amenințată inclusiv de acțiuni ale persoanelor juridice, acestea ar trebui să fie răspunzătoare pentru infracțiunile comise în numele lor.
- (22) Pentru a asigura succesul anchetelor și al urmăririi penale în cazul infracțiunilor de falsificare a monedei, persoanele responsabile cu anchetarea și urmărirea acestor infracțiuni ar trebui să aibă acces la instrumentele de anchetă utilizate la combaterea criminalității organizate sau a altor infracțiuni grave. Aceste instrumente includ, de exemplu, interceptarea comunicațiilor, supravegherea sub acoperire, inclusiv supravegherea electronică, monitorizarea conturilor bancare și alte tipuri de investigații financiare, ținând seama, printre altele, de principiul proporționalității, precum și de natura și de gravitatea infracțiunilor care fac obiectul anchetei.
- (23) Statele membre ar trebui să își stabilească jurisdicția în acord cu Convenția de la Geneva și cu dispozițiile referitoare la jurisdicție din alte legislații penale din Uniune, cu alte cuvinte pentru infracțiuni comise pe teritoriul lor și pentru infracțiuni comise de cetățenii lor. Rolul de prim rang al euro pentru economia și societatea Uniunii Europene, precum și amenințarea specifică la adresa euro ca monedă de importanță mondială impune măsuri suplimentare pentru protecția acesteia. Prin urmare, toate statele membre a căror monedă este euro ar trebui să exercite o jurisdicție universală pentru infracțiuni legate de euro comise în afara Uniunii Europene dacă autorul infracțiunii se găsește pe teritoriul lor sau dacă s-au descoperit în statul respectiv bancnote sau monede euro falsificate. În exercitarea jurisdicției universale, statele membre ar trebui să respecte principiul proporționalității, în special în ceea ce privește condamnările impuse de o țară terță pentru aceleași fapte.
- (24) Falsificarea implică frecvent mai multe state membre în același timp, de exemplu atunci când producția se desfășoară într-un stat membru, iar distribuția în alt stat membru sau în alte state membre. În acord cu mecanismele instituite prin Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale³⁴, statele membre ar trebui să concentreze procedurile penale, inclusiv urmărirea, în astfel de cazuri transfrontaliere într-unul din statele membre, cu excepția situației în care acest lucru nu este adecvat. Acest lucru este îndeosebi valabil în cazurile în care concentrarea poate eficientiza ancheta, cum ar fi ridicarea de probe, sau în cazurile în care permite instanței să ia în considerare întreaga amploare a infracțiunii în cadrul unei singure condamnări. În conformitate cu Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate³⁵, membrul național în cauză al Eurojust trebuie informat în toate cazurile în care au apărut sau sunt susceptibile să apară conflicte în materie de jurisdicție.
- (25) În cazul euro, identificarea bancnotelor și a monedelor falsificate este centralizată la nivelul centrelor naționale de analiză și respectiv a centrelor naționale de analiză a monedelor desemnate sau instituite în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1338/2001. Analiza, identificarea și detectarea bancnotelor și a monedelor falsificate ar trebui să fie posibile inclusiv în timpul procedurilor judiciare în curs de desfășurare, pentru a preveni și a întrerupe circulația în continuare a acestor tipuri de

³⁴ JO L 328, 15.12.2009, p. 42-47.

³⁵ JO L 63, 6.3.2002, p. 1.

falsuri, cu respectarea principiului unui proces echitabil și eficace. În general, autoritățile judiciare ar trebui să autorizeze transmiterea fizică a falsurilor către centrele naționale de analiză și către centrele naționale de analiză a monedelor. În anumite situații, de exemplu atunci când dovezile pentru procedurile penale sunt reprezentate de un număr mic de bancnote sau monede falsificate, sau atunci când transmiterea fizică ar conduce la riscul de distrugere a dovezilor cum ar fi amprente digitale, autoritățile judiciare ar trebui să aibă posibilitatea de a decide să acorde acces la bancnotele și monedele în cauză.

- (26) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu precădere dreptul la libertate și securitate, respectarea vieții personale și de familie, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, precum și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune. Prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (27) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător la nivelul statelor membre, putând, așadar, dată fiind anvergura și efectelor măsurii, să fie realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsurile prevăzute în prezenta directivă, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.
- (28) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și Irlanda și-au notificat intenția lor de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.

ȘI/SAU

- (29) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și Irlandei cu privire la spațiul de libertate securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea și aplicarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.]
- (30) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește normele minime privind definiția infracțiunilor și sancțiunile în domeniul falsificării euro și a altor monede. Directiva introduce de asemenea dispoziții

comune pentru consolidarea luptei împotriva acestor infracțiuni și pentru ameliorarea anchetării acestora.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

- (a) „monedă” înseamnă bancnote și monede a căror circulație este autorizată legal, inclusiv bancnote și monede euro a căror circulație este autorizată legal în temeiul Regulamentului (CE) nr. 974/98;
- (b) „persoană juridică” înseamnă o entitate care are personalitate juridică în temeiul legislației aplicabile, cu excepția statelor sau a organismelor publice care își exercită prerogativele de putere publică și a organizațiilor internaționale publice;
- (c) „Convenția de la Geneva” înseamnă Convenția internațională privind stoparea falsificării de monedă, semnată la Geneva la 20 aprilie 1929 și protocolul la aceasta.

Articolul 3

Infracțiuni

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele fapte sunt incriminate ca infracțiuni atunci când sunt săvârșite cu intenție:
 - (a) orice acțiune frauduloasă de fabricare sau alterare de bancnote sau de monede, indiferent de mijlocul folosit;
 - (b) punerea în circulație frauduloasă de bancnote sau monede false;
 - (c) importul, exportul, transportul, primirea sau procurarea de monedă falsă cu scopul de a o pune în circulație și știind că este falsă;
 - (d) fabricarea frauduloasă, primirea, procurarea sau posesia de:
 - (i) instrumente, obiecte, programe de calculator și orice alt procedeu deosebit de adaptat fabricării sau alterării de monedă; sau
 - (ii) holograme sau alte elemente care servesc la protecția bancnotelor și monedelor euro împotriva falsificării.
2. Faptele menționate la alineatul (1) includ fapte referitoare la bancnote sau monede care sunt sau au fost fabricate prin utilizarea de instalații sau materiale legale fără respectarea drepturilor sau a condițiilor în care autoritățile competente pot emite bancnote sau monede.
3. Faptele menționate la alineatul (1) includ fapte referitoare la bancnote și monede care nu au fost încă emise dar care sunt menite să fie puse în circulație și aparțin unei monede care reprezintă un mijloc de plată legal.

Articolul 4

Instigare, complicitate și tentativă

1. Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că sunt incriminate ca infracțiuni instigarea și complicitatea la infracțiunile prevăzute la articolul 3.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că tentativa de a comite o infracțiune menționată la articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) este incriminată ca infracțiune.

Articolul 5

Sanctiuni

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că faptele prevăzute la articolele 3 și 4 sunt pasibile de sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive, inclusiv amenzi și privare de libertate.
2. În cazul infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) care implică bancnote și monede cu o valoare nominală totală mai mică de 5 000 EUR și care nu implică circumstanțe deosebit de agravante, statele membre pot prevedea o altă pedeapsă decât privarea de libertate.
3. Infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) care implică bancnote și monede cu o valoare nominală totală de cel puțin 5 000 EUR sunt pasibile de pedeapsă prin privare de libertate cu un nivel maxim de cel puțin opt ani.
4. Infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) care implică bancnote și monede cu o valoare nominală totală de cel puțin 10.000 EUR sau care implică circumstanțe deosebit de grave sunt pasibile de:
 - (a) o pedeapsă minimă privativă de libertate de cel puțin șase luni;
 - (b) o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin opt ani.

Articolul 6

Răspunderea persoanelor juridice

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că poate fi angajată răspunderea persoanelor juridice pentru infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 care au fost săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând în nume propriu sau în calitate de membru al unui organ al persoanei juridice în cauză care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice respective, pe baza:
 - (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice respective; sau
 - (b) a unei competențe de a lua decizii în numele persoanei juridice respective; sau
 - (c) a unei competențe de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice respective.
2. Statele membre se asigură, de asemenea, că poate fi angajată răspunderea unei persoane juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea unei infracțiuni menționate la articolele 3 și 4 în beneficiul persoanei juridice respective de către o persoană aflată sub autoritatea sa.
3. Răspunderea persoanei juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la infracțiunile menționate la articolele 3 și 4.

Articolul 7

Tipurile de sancțiuni pentru persoanele juridice

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice persoană juridică a cărei răspundere este antrenată în temeiul articolului 6 este pasibilă de sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și eventual alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la dreptul de a primi beneficii publice sau ajutoare publice;
- (b) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;
- (c) plasarea sub supraveghere judiciară;
- (d) o măsură de dizolvare judiciară;
- (e) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 8

Jurisdicție

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili jurisdicția în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 3 și 4, în cazul în care:
 - (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său; sau
 - (b) autorul infracțiunii este un cetățean al său.
2. Fiecare stat membru a cărui monedă este euro ia măsurile necesare pentru a-și stabili jurisdicția în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 3 și 4 comise în afara Uniunii Europene, cel puțin în cazurile în care acestea se referă la moneda euro și în care:
 - (a) autorul infracțiunii se află pe teritoriul statului membru; sau
 - (b) bancnote sau monede false având legătură cu infracțiunea au fost descoperite în statul membru.

În scopul urmăririi penale a oricărei infracțiuni, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că jurisdicția sa nu este supusă condiției ca faptele în cauză să fie considerate infracțiuni în locul unde au fost comise.

3. Statele membre concentrează procedurile penale într-un stat membru, cu excepția cazului în care acest lucru nu este adecvat.

Articolul 9

Instrumente de anchetă

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4 au acces la instrumente eficiente de anchetă, cum ar fi cele utilizate pentru cazurile de criminalitate organizată sau pentru alte infracțiuni grave.

Articolul 10

Obligația de a transmite bancnote și monede euro falsificate pentru analiza și detectarea falsurilor

1. Statele membre garantează că autoritățile judiciare permit examinarea bancnotelor și a monedelor suspectate de a fi false în scopul analizei, identificării și detectării altor falsuri. În acest scop, autoritățile judiciare transmit fără întârziere centrului național de analiză eşantioanele necesare din fiecare tip de bancnotă suspectată de falsificare și centrului național de analiză a monedelor eşantioanele necesare din fiecare tip de monedă suspectată de falsificare.
2. Dacă eşantioanele necesare din bancnotele și monedele suspectate a fi contrafăcute nu pot fi transmise din cauză că este necesar ca acestea să fie reținute ca dovezi în cadrul procedurilor penale, în vederea garantării unui proces echitabil și eficace și a dreptului la apărare a autorului prezumat, centrul național de analiză și centrul național de analiză a monedelor primesc neîntârziat acces la acestea.

Articolul 11

Legătura cu Convenția de la Geneva

Statele membre devin sau rămân părți la Convenția de la Geneva.

Articolul 12

Înlocuirea Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului

Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului se înlocuiește prin prezenta directivă, în ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, fără a se aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul pentru transpunerea deciziei-cadru în dreptul intern.

În ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, trimerile la Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului se interpretează și ca trimeri la prezenta directivă.

Articolul 13

Transpunere

1. Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [18 luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive]. Statele membre comunică Comisiei textul acestor acte.
Atunci când statele membre adoptă actele în cauză, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
2. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 14

Rapoartele Comisiei și revizuirea

În termen de [cinci ani de la intrarea în vigoare], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive. Raportul evaluează măsura în care

statele membre au adoptat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a [douăzecea] zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 16

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele